

at være givet, at Vanskeligheden ved at træffe fornuftige Bestemmelser i saa Henseende absolut stiger med Tallet af Aarene, som man vil træffe Bestemmelse for, med andre Ord, at det er langt vanskeligere at gjøre disse Beregninger og træffe disse fornuftige Bestemmelser for en Tid, der ligger 20 Aar ud i Fremtiden, end naar man indskrænker sig til kun at lade dem gjælde en tiaarig Periode. — Hvad Aaen til St. Croix angaar, da beklager jeg ikke mindre end det ærede Udvalg, at St. Croix ikke har kunnet tilbagebetale Aaen som paaregnet, og jeg maa tilstaa, at, dersom Finantsministeren skulde sættes i den Nødvendighed at inddrive Aaen, vilde der derved beredes ham en overmaade vanskelig Stilling. Jeg haaber imidlertid, at de bedre Udsigter for Kolonien, som der nu er, baade gennem en bedre Høst og derved at Sukkerogierne ere traadte i Virksomhed — at disse to gunstige Momenter i Forening skulle bidrage til, at man uden et saa voldsomt Midde som det, at foretage Execution paa St. Croix, kan faae Statskassens Penge tilbage. — Med Hensyn til Klasselotteriet har det ærede Udvalg gjort et Par Bemærkninger: Den ene gaar ud paa, at det ikke kan anses for heldigt, at andre Lotterier under Navn af „Bavelotterier“, „Industriillotterier“ osv. træde i Konkurrence med Klasselotteriet og det saa meget mindre, naar saadanne Lotterier i Virkeligheden ere Pengelotterier, idet de forpligte sig til at indløse deres Varegevinst med rebe Penge. Jeg behøver neppe at gjøre det ærede Udvalgs Ordfører opmærksom paa, at Meddelelsen af Bevillingen til Lotteri forterer under Justitsministeriet, men ganske vist høres Finantsministeren i saadanne Tilfælde, og naar Finantsministeriet ikke hidtil har gjort Indsigelse d er, hvor Justitsministeren har ment det rigtigst at meddele Tilladelse til Afholdelsen af et Lotteri, hidrører det derfra, at Finantsministeriet ikke har troet, at det paagjældende Lotteri vilde — som konkurrerende med Klasselotteriet — skabe dette; thi deri er jeg fuldændig enig med den ærede Ordfører, at i saa Tilfælde burde Finantsministeren modsætte sig, at en Bevilling til et nyt Lotteris Afholdelse blev meddelt. Naar imidlertid det ærede Udvalg har ment, at Klasselotteriets Indtægter gik tilbage paa Grund af denne Konkurrence, eller om Indtægten ikke var gaaet tilbage saa dog var mindre, end den vilde kunne være uden en saadan Konkurrence, saa tror jeg, at det ærede Udvalg har overset et eiendommeligt Forhold ved denne Forretning, som vi drive for Statens Regning under Navn af „Klasselotteriet“, nemlig det, at man taber i Indtægt ved en for stor Afsetning; det er noget ganske Eiendommeligt her i dette Tilfælde. Jeg kjender ikke nogen anden Forretning, om hvilken det Samme kan siges, men det er notorisk Tilfældet med Klasselotteriet. Dersom Klasselotteriet strax jørend Trækningerne begyndte, folgte samtlige sine

Lodder, saa vilde Overskuddet af Klasselotteriet aldrig kunne blive højere, men heller ikke lavere end omtrent 718,000 Kr., den Sum, der staa angiven i Anmærkningerne til Finantsloovforslaget paa Pag. 81; dette vilde være den nøjagtige Indtægt for Statskassen. Nu viser det sig imidlertid, at Statskassen har haft en Indtægt for 1876—77 af 854,000 Kr., for 1875—76 816,000 Kr., altsaa meget betydeligt Mere, end der kunde kaldes normal Indtægt, og det hidrører netop fra, at man ikke har folgt alle Lodder. Denne Overskudsindtægt ud over det Normale, som opnaas ved ikke at sælge ud i sin Forretning, hidrører jo fra, at Staten selv spiller med paa de Lodder, der ikke ere folgte til 1ste Trækning, men lige fuldt faar den fulde Pris for dem, idet de, der vinde Gevinster i de første Trækninger, jo ere forpligtede til at kjøbe et Lod, for fuld Pris vel at mærke. Staten spiller altsaa med i de første Trækninger paa de ikke affatte Lodder uden at gjøre nogen Indsats, og det er jo en absolut Fordel! Jeg kommer nu til den Bemærkning, som er fremfat af Finantsudvalget i dets Betænkning om, at det var paatænkt, ikke af Udvalget i dets Helhed, men af et Flerstal, at ville stille Forslag om, at der ublaantes et klæffeligt Beløb af Statskassens Midler til Sparekasserne, saa vidt jeg har kunnet forstaa, særlig for at sette Sparekasserne i Stand til at undgaa at frigjøre Kapital ved Opsigelse hos Debitorerne. Forslaget er ikke blevet stillet, fordi der blev gjort Modstand derimod af Finantsministeren, saaledes som det fremgaar af Betænkningen, og som det er blevet angivet af den ærede Ordfører. Jeg kan ikke Andet end meget skønne paa, at Finantsministerens Mening overfor Udvalget har faaet et saa bestemt Udtryk denne Gang, at Udvalget har frafaldet at stille Forslag. Der er andre Punkter paa Finantsloovforslaget, hvor jeg vilde have ønsket, at Regjeringens Dnsse om vedkommende Spørgsmaal havde havt en lignende Bægt. Da jeg vel tør antage, at i det Mindste en Del af Thingets ærede Medlemmer sympathiserer med den Tank, der er fremfat af Finantsudvalgets Flerstal, og jeg ogsaa kan ønske lige overfor de ærede Medlemmer af Thinget, der ikke sympathisere dermed, at gjøre Rebe for Grundene til min Modstand mod et saadant Forslag, skal jeg anføre, at det for det Første ikke staa for mig som givet, at de trykkede Pengeforhold, som hidrøre ikke alene fra de to sidste Aars flette Høst, altsaa det flette Gshverv for Landet, men ogsaa fra det Tryk, der har hvilet paa hele den europæiske Omsætning, var af den Natur, at der var nogen Nødvendighed for at træde umiddelbart hjælpende til med de Midler, Statskassen raadede over, eller om man vilde gaa videre endnu, med den Kredit, Staten raadede over. Men naar Rigsdagen i sin Helhed skulde være af den Mening, at Trykket nu er saa betydeligt, at det vilde være rigtigst at